

BILLY BONES

TIS VAN MARLE

Van de
schrijver van de
Mees Kees-,
Dummie de
Mummie- en
Superjuffie-
films!

Met illustraties van **ESTHER VAN DEN BRINK**

1

KNOTS

TIS VAN MARLE

Met illustraties van ESTHER VAN DEN BRINK

**BILLY
BONES**

De groene vallei

Dertigduizend jaar geleden op een dinsdagavond werd een jongetje geboren. Het gebeurde in de derde grot van links in de groene vallei en zijn ouders noemden hem Knots.

Knots was een echte stoere naam voor een echt stoer holenkind. Vooral zijn vader vond dat belangrijk. Zijn naam was Henk en daar werd hij vroeger best vaak mee gepest.

Oenoe, de moeder van Knots, vond het ook een fijne naam. Knots betekende twee dingen: een stok om mee te slaan en haar zoon.

Het was een naam voor een echte krijger.

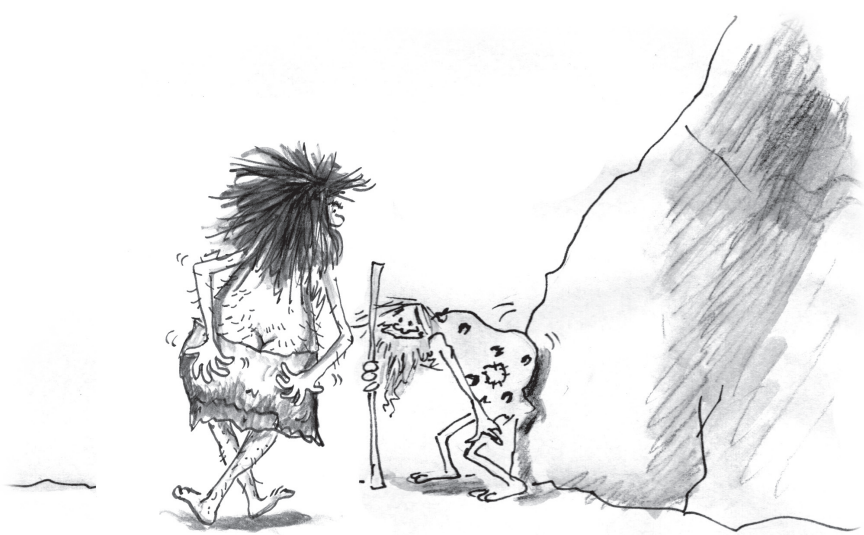
Er was één groot nadeel aan de naam Knots. Dat was zijn oom Rumo. Elke keer als iemand vroeg om een knots, greep oom Rumo naar zijn neefje.

Dan suisde Knots al naar de andere kant van de grot voordat zijn oom begreep dat hij de verkeerde knots had gepakt.

Knots bleef dus liever een beetje uit zijn buurt.

Knots was een makkelijk holenkind. Hij leerde snel lopen en plaste nooit stiekem in een hoekje van de grot.

Aan tafel at Knots netjes zijn mammoetvlees op en hij spuugde nooit zijn groente uit. Zelfs niet als zijn moeder gebakken brandnetel had gemaakt. Dat gerecht was lekker, maar ook onhandig. De brandnetels prikten als je ze plukte, als je ze at en als je ze weer uitpoepte. Dan liep de hele familie een week lang aan zijn bips te krabben.

Er was eigenlijk maar een ding waar Knots niet van hield en dat was slakkensoep met levende slakken. Als je langzaam at, liepen ze van je bord af. Maar holenmensen deden niet aan langzaam eten.

Holenmensen aten snel, want er kon elk moment een sneeuwleeuw voor de deur staan.

Knots vond dat raar. Ten eerste had hun grot niet eens een deur. En ten tweede waren de sneeuwleeuwen al jaren niet meer in de groene vallei gezien. Het waren verhalen om kleine holenmensjes bang te maken.

Knots geloofde daar niet meer in. Maar het verhaal van zijn opa en de sneeuwleeuw, daar kon hij wel elke dag naar luisteren.

‘Opa,’ zei Knots, ‘vertel nog eens over die keer dat je op jacht ging? Op die sneeuwleeuw?’ Opa Dork zat bij Knots in de grot en was neergeploft op de zachtste rots die er was.

‘O, dat,’ zei opa glimlachend en hij roerde in zijn kopje keversap.

‘Je bedoelt die keer dat ik de laatste sneeuwleeuw in de vallei heb verslagen.’

‘Ja, die!’ riep een felle meisjesstem. Knots kreeg twee knotjes haar in zijn gezicht. Het was zijn zusje Tuf.

‘Kriebels,’ zei Knots terwijl hij haar wegduwde.

Tuf... Alles wat Knots rustig deed, deed zij druk. En alles wat hij zachtjes deed, deed zij hard.

Tuf volgde Knots bijna overal naartoe, ze was vreselijk eigenwijs en had altijd zin in

iets lekkers. Als je niet uitkeek at ze zo de salamander-staartjes uit je salamander-stamppot.

‘Ga eens aan de kant, Knots,’ zei ze. En ze gaf hem nog een extra duwtje.

Tuf wiebelde zich nu tussen Knots en opa Dork in. Als Tuf praatte gingen de knotjes op haar hoofd altijd heen en weer, maar nu zat ze eventjes stil.

Opa Dork begon te vertellen.

‘Ik sloop helemaal alleen door de bossen... en toen zag ik het!’

‘Een voetafdruk!!!’ schreeuwde Tuf.

‘Tuf!’ verzuchtte Knots.

‘Het was een voetafdruk, toch, opa?’

‘Ja Tuf, het was een afdruk van een poot.
Een poot van een sneeuwleeuw.’

De rillingen gleden over Knots’ rug. Als hij zelf zo’n afdruk zou zien, zou hij keihard wegrennen.

‘Ik verstopte me in de bosjes,’ fluisterde opa Dork. ‘Dat monster had niks door. Ik kwam steeds dichterbij en toen...’

Opa sprong op. Zijn vuisten voor zich als een stoere bokser. ‘En toen greep ik hem!’

‘Ik ben de sneeuwleeuw, opa!’ schreeuwde Tuf. ‘Ik ben de sneeuwleeuw!’

‘Tuf! Stil nou even!’ riep Knots.

Maar opa Dork en Tuf hadden dit al honderd keer gedaan.

‘Ik sprong uit de bosjes! Ik greep hem beet en met al mijn kracht sloeg ik hem tegen de grond.’ Met Tuf op zijn schouders rende opa door de grot.

‘Een klap hier! Een klap daar! En hutsaflutsa knal! Ik had ’m!’ Opa slingerde Tuf op een stapel berenvellen in de hoek en zette zijn voet op haar borst. ‘Aarrgghhh...’ pruttelde Tuf, alsof ze haar laatste adem uitblies.

‘Toen sleepte ik de sneeuwleeuw naar huis en werd ik wereldberoemd,’ zei opa.

‘Kriebels,’ mompelde Knots trots. ‘Wat stoer.’

Zijn opa was de enige wereldberoemde valleibewoner die Knots kende.

Wat opa Dork er nooit bij vertelde was dat hij eigenlijk helemaal niet zo dapper was. Het neerslaan van de sneeuwleeuw was stom toeval.

Opa Dork was helemaal niet op sneeuwleeuwjacht. Dat vond hij eng. Hij was die dag paddenstoelen aan het plukken. Toen hij zich bukte om een dikke mammoetzwam te pakken, gleed hij uit. Daarna rolde hij van een berg af. Hier botste hij tegen een dode boom op. Die brak af en viel boven op een sneeuwleeuw. Het beest was in een keer buiten westen.

Hij had altijd al een stoere jager willen zijn, dus opa Dork bedacht onderweg een spannend verhaal. Niet veel later was de meest klunzige jager van de vallei wereldberoemd.

Knots wist niet dat het verhaal van zijn opa nep was. Daarom lag hij er 's nachts wel eens wakker van.

Als zijn opa zo stoer en onverschrokken was, waarom was Knots dan zo gewoon? Hij was de kleinzoon van de stoere Dork!

Daar zou hij toch iets van moeten voelen? Bijvoorbeeld dat hij nooit bang was? Of dat hij zin had om op mammoeten te jagen?

Maar Knots voelde dat allemaal niet. Hij was heel gewoon en niks bijzonders. Terwijl Knots toch best graag stoer en dapper zou willen zijn.

In de derde grot van links in de groene vallei werd een holenmensje geboren. Zijn ouders noemden hem **Knots**. Het was een naam voor een echte krijger. Alleen... Knots is niet zo stoer als zijn naam doet geloven!

Wanneer Knots onverwacht vrienden wordt met **Freddie** de Oerkie en zij samen sneeuwleeuw **Stip** moeten redden, besluit Knots dat het tijd is om zichzelf te bewijzen. Onderweg moet Knots op hol geslagen mammoeten trotseren, gevaarlijke klauwkrokodillen ontwijken en giebelende lachkikkers negeren. En niet te vergeten... zijn irritante zusje **Tuf** in bedwang houden.

Misschien is Knots wel veel stoerder dan hij zelf denkt?

'Als er in de oertijd al boeken bestonden, dan was Knots mijn favoriet!' - Oom Gnork

'Het leest als een op hol geslagen mammoet.'
- Juf Broeg

www.billybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Humor

Vriendschap

Mammoetrollen

